

ANNE MONE

The background of the cover is a detailed illustration. It features a woman with long, flowing red hair and green eyes, wearing a crown adorned with red flowers and a dark blue dress with a white collar. She is looking slightly to the left. In the background, a three-masted sailing ship is visible on the left, and a large, dark, swirling mass resembling a giant flower or a storm is on the right.

TAJEMSTVÍ OSUDU

VLADISLAVA HEROUTOVÁ

ANNE MONE

TAJEMSTVÍ OSUDU

VĚDILÁVA HEROUTOVÁ

Říkonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Brno – venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 79. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © **Vladislava Heroutová**

Obálka © Vladislava Hetoutová

Korektura a redakce: Lenka Česková, Natália Ivinová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část
nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 042025

ISBN

978-80-53031-65-3 epub
978-80-53031-66-0 PDF
978-80-53031-68-4 mobi

Anotace:

Myšlenka, že je nám vše předem určeno – to je tajemství našeho osudu. Co když se ale vidině nevyhnutelnému budeme muset postavit čelem? A přesně to čeká Annemone a její přátele.

Po záhadném vzkazu od krále Agniho se opět vydají na palubu lodi Siréna, aby čelili nástrahám na nebezpečnostvím zmítané cestě směr ostrov Hvaghor. Jedna z nich má podobu mořské čarodějky, která jim právě zmiňovaný osud zobrazí. Ne vždy je však královské rozhodnutí to správné a způsob, jakým si ho vyloží nebo se pokusí vyplnit, je už na nich.

Věnováno všem utopistům, kteří už našli ideální představu
světa ve své duši.



Hlavou jí opět probleskla stopa po včerejší noční můře. Opakovala se každou noc. Vlastně ani netušila, zda to byla skutečná vzpomínka, nebo jen iluze. Jako by se její duše na tento krátký okamžik snění přemístila z těla do jiné dimenze. Cítila naprostou prázdnotu. Ticho. Úplnou tmou, která ji obklopovala. Následoval silný záblesk zeleného světla, které ji silně stisklo a vytáhlo z útrap podsvětí. Přesto, že její tělo bylo bez známek života sotva pár desítek sekund, jí samotné to připadalo jako měsíc života. Nekonečně dlouhý moment, kdy mohla počítat každý úder svého srdce. Z této děsivé můry ji vždy probudil pohled na Drittana, klečícího nad ní. Bylo to jako probudit se do sna ze snu. Děsivější než samotný sen byla však představa toho, co ji nejspíše čeká po smrti. Annemone na to nechtěla myslet. Nehodlala si zatěžovat vědomí i přes den a prudce zatřásla hlavou. Její mysl se vrátila k hlasité konverzaci ostatních. Byla dávno hluboká noc a všechna světla v celém hradě již dávno pohasla. Jen jedno jediné stále zářilo, přestože se už všichni po oslavě uložili ke spánku. Pochodně plály v hradní knihovně, kde se shromáždili vládci všech království Hivránie a popíjeli pálenku z černých hrušek.

„Tohle je snad blbý vtip, nemyslíš?“ zakřičel Blaze, vládce Vedgarské říše, směrem k Drittanovi, jenž měl hlavu zabořenou v mapách okolních ostrovů a hledal tu správnou. Neodpověděl a ignoroval bratrovy opakující se stížnosti.

„Počkat, vysvětlí mi už konečně někdo, o co tu jde?“ řekla zmateně Annemone, jež sice nahlédla do dopisu jako jedna z prvních, přesto byla asi jediná, kdo nechápal souvislosti.

„To by mě taky zajímalo,“ zasyčel Zale.

Thomas, stále rozladěný touto zprávou, pochodoval po místnosti sem a tam, než ho Cora prudce chytla za ruku a zastavila. Nejspíš i jí lezla na nervy jeho špatná nálada a zamračeně na něj kývla, aby se usadil. Přestože zde původně ani nechtěl být, nakonec uposlechl a přesunul se na sesli hned vedle sestry.

„Co kdyby ses laskavě uklidnil a nechal mě to objasnit,“ začal Drittan hned po tom, co vytáhl mapu, již našel na dně truhlice. Všichni k němu přistoupili a v kruhu pohlédli na stůl. Pergamen byl rozvinutý přes celou šíři nábytku. Silně se z něj přitom zaprášilo a vybledlý inkoust tak všem odhalil malbu jiné země.

„Tohle je ostrov Hvaghor, také zvaný jako Říše věčného prachu. Je od nás několik dní plavby a...“ začal Drittan s pohledem upřeným na Ann a Zala.

„Jo jasně, tohle všichni víme, studovali jsme zeměpravu i historii...“ začal reptat Thomas, ale sestra do něj prudce strčila. Už měla jeho teatrálního chování plné zuby a donutila ho mlčet i fyzicky. Nechápatě se podíval kolem sebe a spatřil zamračenou Annemone. Ta si králova slova chtěla vyslechnout bez vyrušování a věčného skákání do řeči.

„Aha, tak ne všichni,“ dodal a sklopil pohled.

„Pořád nechápu, proč nám to říkáš? Má to něco společného s tím, kdo ti napsal ten dopis?“ zeptal se Zale a Drittan na chvíli utichl.

„Ten, kdo mi ten dopis poslal, se jmenuje Agni. Král ostrova Hvaghor. Arlův bratr,“ řekl vážně.

U stolu najednou zavládlo hrobové ticho. Jako by ani nedýchali. Pro některé to byla zpráva, kterou slyšeli poprvé

v životě. Pro jiné zase vzpomínka na zapomenutého člena královské rodiny.

„Počkej, cože? Chceš mi říct, že tento dopis ti napsal tvůj... STRÝC? A co to má jako znamenat?“ otázal se znovu Zale a vytrhl při tom kus papírku Ann z ruky. Otočil ho ke světlu, aby si ho znovu přečetl.

„Nastala vaše chvíle. A.“ To bylo jediné, co v něm stálo, a Zale byl ještě více zmatený než dříve. Byl to zřejmě tajný vzkaz, kterému mohli rozumět pouze Arlovi synové, a neznačil nic dobrého.

„Co to sakra je? Co je vaše chvíle? Proč jsi nás zavolał, Drittane?“ vybuchl Thomas vzteky a uslyšel u toho hlasité mlasknutí své sestry. Nejspíše ho chtěla momentálně umlčet mnohem násilnějším způsobem, a proto od ní raději poodstoupil o kus dál.

Blaze se smutně podíval na Drittana. Během konverzace pochopil, o co se jedná. Děsil se této chvíle od dob otcova plánu s příchodem nové následnice. Doufal, že toto téma nebudou muset nikdy více otevřít. Viděl bratra hlasitě oddechovat před tím, než promluvil.

„Jde o jistou dohodu. Slib, který kdysi dali dva bratři svému otci,“ začal vyprávět a všichni v tichosti poslouchali jeho příběh. „Když se mému dědovi, králi Keiranovi, narodili dva synové, Arlo a Agni, byl nejdřív zklamaný. V každém rodě upřednostňovali narození dcery kvůli zachování a pokračování linie. Ale když o pár let později ve Vedgarském království dospěla do věku na vdávání naše matka, královna Wenna, viděl v tom příležitost a zasnoubil ji se svým starším synem Arlem. Po korunovaci našeho otce nechal svému druhému synovi ostrov Hvaghor, jenž spadl pod správu Hivránského království. Tehdy to strýce velmi našťvalo. Chtěl vládnout Hivránii místo otce, ale...“

Zale mu skočil do řeči: „No, to je opravdu hezká historka, ale pořád nechápu souvislosti. Myslel jsem, že nám vysvětlíš, co znamená tento vzkaz.“ Prudce papír vztyčil králi před nose.

„Možná kdybys mě to nechal dokončit, tak bys jej

pochovil,“ odsekl a Ann pohladila svého bratra po paži, aby ho utišila. Drittan si hlasitě oddechl a pokračoval ve vyprávění. Neustále ho někdo přerušoval. Ani pro něj nebylo jednoduché si tento příběh oživit. „Keiran tehdy doufal, že mu jeden z jeho synů zajistí narození vnučky, a tak bude mít jistotu dalších potomků. Po mém narození však naše matka zemřela a král zlomil nad Arlem hůl. Na své smrtelné posteli zapřísáhl své dva syny, aby zajistili království dědičku, jež porodí dalšího následníka se schopnostmi. To, co však byl náš otec schopný udělat, překročilo všechny meze zdravého rozumu.“ Zarazil se a podíval se na Ann, která už tušila, jak tento příběh skončí. „Upnul se tehdy na jedinou ženu v království, která schopnosti měla...“ dodal.

Zale ho však hned zarazil a začal křičet: „Viš co? Tady mi to konečně začíná dávat smysl. Celý ten debilní příběh tvého otce. Jenom kvůli nějakému slibu se snažil za každou cenu získat Gaiu a po neúspěchu ji raději vyštval z království. Proto ze vzteku z prohry vypálil celou zem? Proto vraždil každého, kdo mu zkřížil cestu, a to včetně mého otce?“ křičel tak nahlas, až se Ann klepala strachy. Všechny ten hněv a zrada v Arlově srdci byly právě kvůli tomuto slibu. Všechna ta bolest vycházela z jeho zhrzené duše. Tak moc si tehdy přál splnit otcovu vůli, že ze vzteku napáchal tolik zla. Annemone pohlédla při této myšlence na Blaze. Jejich oči se střetnuly. Oba v tu chvíli mysleli na to samé. Až moc si právě uvědomoval své chování. Jak si přál tehdy vyhovět otcí. Podobal se mu více, než by si sám přiznal nebo dokázal připustit. Přesto pro něj bylo tehdy štěstí jeho bratra důležitější než touha po uznání.

„Jenom kvůli tomu, že se bál, aby mu bratr nevzal království? Proto si nechal přivést Ann? Proto se ji snažil za každou cenu dát za ženu jednomu z vás? Tajně doufal, že ji jeden z vás zbouchne dřív, než mu bratr sebere trůn, to mi chceš kurva říct?“ pokračoval a oba bratři jen hrdě pozvedli hlavu, aniž něco řekli. Jenže Annemone už slyšela dost a do očí se jí nahrnuly slzy. Oběma bratrům slepě důvěřovala, přesto jí tuto skutečnost zatajili. Její důvěra byla opět nalomena a raději odvrátila svůj

pohled do strany. Měla hlavu příliš zaplavenou špatnými myšlenkami. Vzpomínku na noční můru vystřídala představa Arlova jednání.

„A víš co?“ řekl už vážněji Zale a pomalu přistoupil k Drittanovi. „Vůbec nechápu, proč jsem se nechal od sestry přesvědčit, že je v tobě něco dobrého,“ zasyčel.

Drittan jen zatnul čelist. Neměl mu na to co říct. Nehodlal ho přesvědčovat o svých úmyslech.

„Věděl jsi celou dobu o té dohodě?“ zeptal se Thomas, který se zdál očividně klidnější než předtím, ale nedostalo se mu žádné odpovědi.

„Ty jsi věděl, proč to tvůj otec dělá?“ zeptala se tentokrát Annemone a jí jako jediné po chvilce odpověděl.

„Jasně, že jsem to věděl, Ann. Celou dobu jsme to oba s Blazem věděli. Věděli jste tu všichni moc dobře, proč a na co chtěl náš otec Annemone. Celou dobu jsem ti to říkal a taky jsem ti říkal, že můj záměr to nebyl. Moje city k tobě byly skutečné a neměly s tou dohodou nic společného. Věděli jste, jaký Arlo je a co udělal. Jenom už znáte důvod,“ osočil je.

„Co tvůj strýc chce?“ otázala se znovu Ann.

„Uplatňuje si nárok na trůn. Dozvěděl se o Arlově smrti.“

„Proto jsi připsal na poslední chvíli tu větu o ochraně království?“ podivila se a sebrala doslova Drittanovi vítr z plachet. Vyděšeně se na ni podíval a snažil se jí vše vysvětlit. Věděl, že si toho tehdy všimla, a nyní i pochopila příčinu.

„Ann... já nemohl jinak, to moc dobře víš,“ bránil se.

Ostatní tato otázka zarazila.

„Cože? O čem to mluví?“ zeptal se Thomas.

„Asi jsem byla jediná z vás, kdo si přečetl, co podepisuje. Právě jsme se všichni upsali k tomu, že budeme bojovat s Agnim,“ dodala.

„Dobře mě poslouvej! Po tom, co přišel ten dopis, jsem nechtěl království rozdělovat vůbec. Udělal jsem to, protože jsem dal slib. Slib, že vám vrátím vaše království. A ten jsem dodržel.“

„Jaký slib? Věděl jsi, že proti Agnimu nechceš stát sám,

a proto jsi nás obelstil?“

„A co jsem měl jiného dělat? Jestli se Agni rozhodne napadnout Hivránii, nemusí nám stačit ani všichni vojáci z celého ostrova, abychom ho porazili. Já už se znova nehodlám koukat, jak je celá země v plamenech. Jednou už jsem to viděl a zdá se mi o tom každou noc. Jde mi pouze o záchranu naší země, a pokud vám ne, tak prosím, ale já za ni hodlám bojovat. I bez vás,“ okřikl ji a vztekle se podíval na ostatní, až mu zčernaly žíly kolem obličeje. Nikdo se s ním už v tu chvíli nechtěl hádat a zbytečně rozpoutávat bitvu i mezi sebou.

Dlouho vládlo hrobové ticho, které nakonec prolomil thulský král. Vykročil jako jediný vpřed. Přivřel své bledě modré oči, jako by nejdříve vyslal králi varování.

„Tak jo. A máš nějaký plán?“ zeptal se posměšně.

„Mám,“ odsekl Drittan, jelikož byl stále našťavaný na Ann. „Popluji totiž na ostrov Hvaghor jako první,“ dodal a všichni se zděsili.

„Počkej, tohle je tvůj plán? Jet nepříteli naproti?“ zeptal se Zale a stoupl si před svou sestru, jako by se ji snažil chránit.

„Právě proto mu nedám příležitost, aby se mohl připravit a napadnout Hivránii. Pokusím se mu domluvit a budu doufat, že přijde k rozumu,“ odpověděl už klidněji.

Zale se ohlédl na Annemone a čekal na její svolení, než opět promluví. Nešťastně mu pohlédla do tváře. Byla sice ráda, že chtěl znát její názor, ale teď snad ani žádný neměla. Nebyla schopna se rozhodnout a dát mu odpověď. Pochopil její rozpoložení a odpověděl za ni sám: „Tak dobře. Sice se mi vůbec nelíbí, že ti v něčem takovém pomáhám, ale pokud tím ochráním Rohaté, jdu do toho,“ začal nejdřív Zale a Thomas se k němu posléze přidal: „Se mnou můžeš taky počítat, ale stále ber v potaz moje varování. Pokud nás zradíš, jsi mrtvý muž.“

Jediný, kdo neodpověděl, byla Annemone, která hleděla do země a myšlenkami byla už jinde. Tentokrát si vzpomněla na svou matku.

Bylo to dlouho, co jí její tvář nepřišla do hlavy. Neměla místo, kde by mohla navštěvovat její náhrobek. Nežůstala jí žádná věc

ze starého světa, kde společně žily. Nic, co by připomínalo tu Gaiu, kterou znala. V mohunském zámku zůstala hromada věcí, jež matce patřily, přesto ani jedna neměla pro Ann žádnou cenu. Pamatovala si podobu z fotek na jejím nočním stolku, ne z obrazů na zdech korunovačního sálu. Pamatovala si vůni jejích kopřivových doutníků a šeríku, který rostl za domem. Ne starých předmětů z ložnice bývalé mohunské královny, které dávno ztratily jakýkoliv pach. Zde byl její pravý domov, přesto v ní vzpomínky na ten starý probouzely stesk.

„Annemone?“ řekl tiše Blaze a ona pozvedla hlavu, aby se podívala na Drittana, který ji stále probodával pohledem. Nechtěl na ni vyvíjet nátlak, ale vzhledem k okolnostem bylo její rozhodnutí důležité. Potřeboval podporu Mohunského království. Potřeboval její podporu.

Hleděla do jeho černých očí, ale jako by v nich najednou neviděla nic. Netušila, že by před ní mohl mít ještě nějaké tajnosti. Myslela, že ho už zná. Očividně ne však dost na to, aby mu bezmezně věřila.

„Připravím loď z mohunských doků. Za dva dny můžeme vyrazit,“ řekla tiše, vyběhla z místnosti a bez vysvětlení za sebou práskla dveřmi. Opustila hradní knihovnu a vyšla do tmy hivránského sídla. Utíkala temnou chodbou a hledala kout, kam by se mohla uchýlit a být na okamžik sama.

Zale se hned vypravil za ní. A nemusel hledat dlouho. Našel sestru hned v první místnosti pod schody. A to v rohu korunního sálu. Byl to vlastně první prostor, kam byla po příchodu do Hivránie odvečena. Tady poprvé potkala nejen Arla, ale i Drittana a Blaze.

Stála u okna a její tvář osvětlovala záře úplňku. Prstem škrábala po skle a zdála se být myšlenkami opět někde jinde.

„Co se děje, Ann?“ přistoupil k ní, ale ona nebyla schopna jediného slova. „Chápu, že je to pro tebe těžké, ale mluv se mnou. Poslední dobou tě vidím až moc zamyšlenou a...“ pokračoval.

„Těžké? Těžké?! Ne, to není to správné slovo, Zale. Zkouška z matematiky na základce byla těžká. Tohle je, jako kdyby ti někdo neustále nořil obličej do bahna,“ okřikla ho.

„Sice nevím, o čem mluvíš, ale...“

„Přesně tak. Nevíš, o čem mluvím. Pro tebe je tohle denní chleba. Všechny ty spory, pře o království a děsivá rodinná tajemství. Ale na mě je toho už moc. Vůbec nechápu, jak mi tohle všechno dokázala matka tak dlouho tajit. Bez jediné emoce. Jak dokázala být tak silná. Musela opustit svoji zem, svoji lásku, všechno, jen aby mě zachránila. Kvůli situacím, jako je tahle, lidé umírají, utíkají ze své země a obětují se pro ostatní. Když jsem sem přišla, neměla jsem ani šanci se rozkoukat a rovnou jedné takové musela čelit. A... a... prostě jsem si naivně myslela, že tím vše skončilo, ale spíše mám přeskočit z bláta do louže,“ řekla nešťastně a Zale sestru objal, aby ji utěšil.

„Nemusíš to dělat, jestli nechceš,“ odpověděl tiše.

„O to nejde... Jen si prostě nepřijdu natolik silná, abych tomu znovu čelila,“ řekla a odtáhla se od něj.

„Silná? Ann, ty jsi ten nejsilnější člověk, jakého znám. Jako první ses dokázala postavit Arlovi, dokázala jsi nás všechny spojit, získala sis srdce všech, kteří tě mají rádi, zachránila jsi Coru, pomohla jsi Drittanovi. Dokonce jsi vstala z mrtvých,“ řekl a Ann se u poslední věty zasmála.

„Jen máš teď strach a to je v pořádku. Strach o ty, na nichž ti záleží, tě dělá ještě silnější. Navíc teď máš mě a já tě nenechám nikdy padnout na kolena,“ pronesl hrdě a pohladil ji po tváři. Ann si přitiskla jeho dlaň blíž k sobě a políbila ji.

„Já vím. Jsi poslední rodina, která mi zůstala, to mě drží nad vodou. Zaplňuješ prázdné místo, které zůstalo po smrti Gaii, a za to jsem ti vděčná.“

„Já zde pro tebe vždy budu, neboj,“ objal ji kolem ramen.



V knihovně mezitím vládly dvě oddělené rodinné konverzace. Blaze se snažil naléhat na Drittana, který z nervozity pil jednu sklenici pálenky za druhou. Naštvaně hleděl z okna a opět ignoroval všechna bratrova slova.

„Jsi si jistý, že je tohle správná volba? Sotva jedna bitva skončila, máme se hnát do další?“ šeptal, aby je Thomas s Corou neslyšeli.

„Nemyslím. Vím to. Neženu se do bitvy, chci si s Agnim pouze promluvit,“ procedil Drittan mezi zuby.

„Promluvit? Právě ti poslal vzkaz, ze kterého je jasné, že chce Hivránii, a ty čekáš, že si jen pokecáte? Víš moc dobře, že tohle může dopadnout hůř. Jestli se dozví, že máme královnu se schopnostmi, buď bude chtít Annemone pro sebe, anebo ji bude chtít zabít,“ křičel tiše a Drittan ho chytil pod krkem. Silně prsty sevřel jeho hrdlo, až se z něj vydralo lehké zakřupání.

„Přestaň takhle mluvit, jasný? Annemone se nic nestane, o to se postarám,“ zasyčel a odstrčil ho od sebe. Blaze se hlasitě nadechl. Nikdy neviděl svého bratra takto rozladěného. Pokud šlo o Ann, nedokázal se ovládat. Nikdy ne však natolik, aby vztáhl ruku na vlastního sourozence. Báł se této jeho nevyrovnané povahy a doufal, že ho temnota v jeho těle neovlivní při rozhodování. Chytil se za krk a nejistě po něm při pohledu na Drittana přejel dlaní.

„Doufám, že víš, co děláš, protože bych ti nerad připomínal, jak Annemone zemřela poprvé,“ řekl.

Drittan ho v tu chvíli chtěl praštit. Věděl však v hloubi srdce, že jeho bratr má pravdu. Odhodil skleničku a raději odešel do svých komnat. Nechtěl se s Blazem nadále hádat. Měl totiž proti němu skutečnost, které král Drittan nechtěl opět čelit. Nehodlal si ožивovat následky svého nerozvážného jednání.



„Chudák Annemone, dokážu si představit, jak se teď asi cítí,“ špitla tiše Cora, když viděla hádku mezi Blazem a Drittanem.

„Myslím, že je to dobře. Konečně se jí otevrou oči a uvidí, jaký Drittan ve skutečnosti je,“ pousmál se Thomas.

„Jak to můžeš říct?“ osočila ho se zamračeným pohledem.

„Však je to pravda. Zatím mi perfektně hraje do karet, abych se ho mohl konečně zbavit a...“ mrmlal a hrál si u toho s nožem.

„A co? Čekáš, že zradí Ann, zlomí jí srdce a ty budeš moct být na jeho místě? Nebuď hloupý. Jediný, kdo jí může zlomit srdce, jsi ty, když ho zabiješ. Byla schopna se za ním bezmyšlenkovitě vrhnout do víru temnoty a ty čekáš, že se jen tak odmílí a padne ti do náruče?“ vysmála se mu Cora, ale víc ji překvapilo, když se smál i její bratr.

„Přesně to čekám, protože mi to slíbila. Dala mi slib, že pokud ji Drittan zradí, můžu ho zabít. Vyléčit její zhrzené srdce pro mě bude snadné. Až moc se brání tomu, aby mi nepodlehla.“

„Měl bys u toho především myslet na ni, a nejen na sebe,“ zašeptala Cora a taky odešla z místnosti. Thomasovi úsměv spadl, přesto stále hodlal bojovat. Pořád ve svém úsilí viděl jistou naději, a to i bez prolité krve.



Drittan celou noc pochodoval mezi zdmi hradu. Nemohl spát a bloumání po chodbách ho natolik uklidňovalo, že i jeho hlavu opustila myšlenka na Agniho. Na mysli mu však spočinul někdo jiný. A to Annemone. Nejen, že se jí chtěl omluvit, ale také s ní chtěl být chvíli o samotě. Doufal, že spolu po korunovací stráví nějaký čas, ale místo toho je nucen se připravovat na další cestu.

Kráčel dlouhou temnou chodbou při svitu měsíce a každý jeho krok doprovázelo hlasité klapnutí podpatku. Hlavou mu probleskl pocit déjà vu. Přesně touto chodbou se za Annemone vydal společně s Blazem po jejich prvním setkání. Nacházela se dokonce i ve stejné ložnici, ve které ji Arlo tehdy uvěznil. Nijak proti tomu neprotestovala, když ji komorná Ruby dovedla do téže místnosti.

Drittan se před dveřmi pomalu zastavil a na chvíli zaváhal, než pozvedl ruku ke klepadlu. Věděl, že je na návštěvy pozdě, přesto nedokázal čekat do rána. Doufal, že ani ona nemůže spát.

Že i ji sužuje myšlenka na něj. Chtěl ji vidět, cítit její vůni, hladit její hladkou kůži. Ale především chtěl opět pocítit teplo jejího lůna. Až moc po Ann toužil, než aby dokázal usnout jinak než v jejím objetí.

„Co tady děláš?“ ozvalo se mu za zády. Leknutím sebou lehce škubnul, avšak neohlédl se. Pomalu svěsil paži zpět k tělu a napřímil hrdě ramena. Podle hlasu okamžitě poznal Zala a došlo mu, co tam Annin bratr dělá. Střežil ji od příjezdu jako oko v hlavě. Drittan se ani nehnul a jen mezi rty tiše zasyčel: „Já jsem tu doma.“

„Doma? Ano. Teď jsi vlastně pánem hradu, že? Co z tebe vlastně udělalo následníka trůnu? Prvorozenství určitě ne. Moudrost asi také ne. Užitečná magická schopnost také ne. Ne, počkej. Už vím. Vražda krále a vlastního otce,“ řekl tak krutým tónem, že Drittana dokonale rozhněval doruda.

Drittan doširoka napnul svou hrud' a hlasitě se nadechl. Neřekl však nic. Nic, co by momentálně uhasilo jeho vztek. Pootočil svou tvář k Zalovi a pohlédl mu zamračeně do očí. Nemohl zasáhnout, pokud si přál mít krále Rohatého království na své straně. Hleděli jeden druhému do očí bez známek emocí. Ani jeden nehodlal ustoupit.

„Měl by ses vrátit do svých komnat,“ pokusil se ho Drittan odehnat. I když tak trochu tušil, že marně.

„To ty se vrať do svých komnat,“ ohradil se Zale nad jeho slovy.

„Neříkej mi, co mám dělat. Kdo ti dal právo mi rozkazovat? Nejsi v podřízené zemi, králi Zale,“ postavil se blíž proti němu.

„Takže to ti dává právo navštěvovat mou sestru v pozdních hodinách?“ přistoupil Zale s těmito slovy také blíž. Jejich tváře byly teď tak blízko, že i přes tmou mohli spatřit svůj hněv v očích.

Naštěstí jejich svár v pravou chvíli ukončila komorná, která svižným krokem přicupitala ke komnatám své paní. Prudce však zastavila při pohledu na dva panovníky stojící u vchodu. Vyděšeně vyhrkla, div nerozlila obsah malého šálku, který držela v rukách.

„Ruby? Co tu děláš?“ zeptal se pohotově Drittan.

„Královna nemohla spát a poslala mě pro šálek čaje s mlékem,“ zakoktala a vyděšeně se u toho třásla, až byl slyšet zvuk hrnečku klepajícího o podšálek.

„V pořádku. Můžeš jít,“ pokynul dívce a oba čekali, než se ztratila za dveřmi Annemoniny ložnice. Naposledy na sebe pozvedli obočí a nakonec beze slova odkráčeli do svých ložnic.



Annemone nemohla celou noc usnout a podle výrazu ve tvářích ostatních následníků nebyla jediná. Opět ji tížila noční můra. Pokaždé ale jako by se jí sen snažil něco ukázat a naznačit. Něco, co měla pochopit. Ale co? Netušila, co jí unikalo.

Všichni už stáli brzy ráno venku u svých koní, připraveni vyjet. Všichni až na hivránského krále.

„Bože, vypadáš stejně, jako se já cítím,“ zasmála se Cora, když vyšla z hradu směrem k Ann.

„Celou noc jsem musela přemýšlet. Jestli je to, co děláme, opravdu nejlepším řešením,“ řekla tiše zrzka a utahovala při tom své kobyle sedlo.

„Nezbývá nám nic jiného než věřit Drittanovi,“ odfrkla si Cora s pohledem na ostatní. Ani jejich tváře nebyly plné důvěry k vladaři. Jediné, jak to mohli vyřešit, bylo ho následovat a přesvědčit se o Agniho úmyslech sami.

„Nejde o důvěru, ale o řešení. Chápu, že Drittan nechce Hivránii vystavit nebezpečí, ale může to být celé také jen past. Myslím, že nám neřekl vše, co bychom měli vědět,“ dodala potichu, jelikož periferně zbystřila, jak vychází z hradní brány a jde rychlým krokem přímo k ní. Cora sklopila oči a nenápadně poodešla, aby je nechala o samotě.

„Ann, můžu s tebou mluvit?“ začal hned zhurta.

„Ty můžeš všechno, ne?“ odsekla a dál si hleděla svého.

Drittan přešel její špatnou náladu a pokračoval: „Vyslala jsi zprávu do svého království?“

„Včera v noci jsem poslala zprávu kapitánu Firthovi. Sejdeme se v přístavu na hranicích,“ odpověděla chladně.

Drittan mlčel. Věděl, že po včerejším rozhovoru si bude muset její důvěru opět získat.

„Ještě něco?“ podívala se na něj a při pohledu do jeho černých očí bylo složité zachovat kamennou tvář. Dlouho mlčel, než se odvážil promluvit. Nesnesl však pocit, že by o ni přišel. Že by k němu chovala jiný cit než láskyplný. Ani to, že by na něj snad byla naštvaná a on by musel snášet to nepříjemné ticho, které zrovna u jeho milé bylo výjimečné.

Spatřil, s jakým úsilím se snaží skrýt své pravé pocity. Jak mu vehementně odolává. Nedokázala se na někoho hněvat příliš dlouho. A to byla jedna z jejích nejlepších vlastností vzhledem k tomu, jaké množství špatných rozhodnutí se jí od nejbližších dostávalo.

„Nenuť mě ti přede všemi dokazovat, komu vlastně patříš,“ zasyčel a přistoupil blíž.

„Patříš? Máš pocit, že ti patří?“ osočila se a ihned se zakoktala, když ucítila jeho hrudník tisknoucí se k jejímu.

„Pocit? Jsem o tom dokonce přesvědčen. Také jsem přesvědčen o tom, že by ti stačilo jediné slovo, jediný pohyb prstem a já, král Hivránské říše, bych ti klečel u nohou, Výsosti,“ řekl a rychlým pohybem si Ann přitáhl kolem pasu k sobě. Přisál se jí na rty a pevně ji u toho svíral v objetí. Annemone se doslova podlomila kolena. V tu chvíli zapomněla, že na něj byla naštvaná. Byla to od něj podlá taktika, jak jí z hlavy vymazat všechny obavy.

„Hele, vy dvě mavily, nechte si to na později,“ zakřičel pobaveně Blaze ze sedla svého hřebce.

Drittan se zamračil a neochotně se od Ann odtáhl. Bylo mu jedno, že je všichni pozorují. Chtěl teď zapomenout na celý svět, na Agniho, na dlouhou cestu a být jen s Ann. Tady a teď. Toužil

po ní už od včerejší noci. Chtěl znovu ochutnat její rty. Věděl, že se té sladké chuti nikdy nenasytí. Dlaněmi sjel po jejích tvářích a zlověstně přejel pohledem po bratrovi, který se jen bavil tím, jak ho potrápil svými poznámkami. Vztek se přesunul z Annina bratra na toho jeho. Neustále někdo zasahoval do jejich soukromí. I Annemone vyrušil z blaženého pocitu našťvaný pohled nejen Zala, ale i Thomase. Oba ji totiž zamračeně pozorovali. Ani jednomu se nezamlouval její vztah s Drittanem.

Raději rychle naskočila na hřbet své kobyly, popohnala ji a jako první vyjela směrem na západ.

Drželi se celou dobu podél pobřeží a naskytl se jim tak pohled na krásy pláží a útesů na kraji Redanského moře. Šumění vln narušovalo nepříjemné ticho, jež během cesty vládlo. Jediní, kdo se snad dobře bavili, byli Zale a Cora.

Během jízdy se velmi spřátelili. Drželi se v povzdálí od skupiny a hlasitě se smáli. Ann byla na jednu stranu ráda, že Cora dokázala nemožné a Zale se konečně usmíval, přesto žárčila a chtěla nyní pozornost kamarádky pro sebe.

Ti dva byli taky jediní, koho v tu chvíli nezajímala cesta, jež je čeká. Na rozdíl od Drittana, Blaze a Thomase, kterým myšlenky na cíl cesty narušovaly pozornost. Ann se zoufale rozhlížela a hledala spřízněnou duši, která by ji potěšila milým slovem. A jediný, kdo popravdě přečetl její myšlenky a přihnal se s úsměvem, byl Dagon.

„Mohu ti dělat společnost, Annemone?“

„Asi tě Zalovi ukradnu pro sebe. Víš přesně, kdy se máš objevit,“ zasmála se a byla mu vděčná za projevenou empatii.

„Pro někoho je to koukám cesta utrpení, pro druhé zas zábavný výlet,“ dodal a podíval se za sebe na Coru, která právě dostala šílený záchvat smíchu. Thomase už její koketování se Zalem štvalo a neustále se na ni zamračeně ohlížel. Ann celá takhle scéna přišla natolik vtipná, že se také zasmála. Věděla, že Thomas svou sestru celý život až moc chránil před vším možným. Jen na případné nápadníky nebyl nikdy připraven. Až příliš rychle mu dospěla před očima.

„Asi se přidám k té druhé skupině,“ rozhodla se Ann.

„V tom případě se mnou počítej. Myslím, že je celá tato situace přehnaně vyhocená. Agni pouze vyhrožuje, a přitom nemá čím. Drittan se zbytečně stresuje,“ pokračoval, ale nevšiml si, že ho právě zmiňovaný král poslouchá.

„Zbytečně stresuje? Kdo jsi, že používáš tak silná slova?“ osočil ho Drittan našťavaně.

Dagon otráveně protočil oči a podíval se na něj. „Omlouvám se, ale pouze jsem se snažil uklidnit svou paní. Jako jediný,“ dodal tiše a popohnal koně vpřed. Ann znovu posmutněla, když Drittan odehnal jejího přítele, ale potěšilo ji, když se rozhodl dělat ji společnost sám.

„Proč jsi tak nevrlý? Co nás vlastně na Hvaghoru čeká?“

„To právě netuším, proto se toho tolik děším. Zjistil jsem totiž, že náš otec nechal Agniho celé roky sledovat. Našel jsem v jeho pokoji tajné vzkazy od špeha, jenž mu posílal zprávy z Hvaghoru,“ řekl rozrušeně.

„Cože? Jaké vzkazy?“ lekla se Annemone.

Drittan se nenápadně rozhlédl, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá. „Nejspíš se jeho jednání obával již delší dobu. Zjistil totiž, že začal na ostrově těžit drahé kameny. Byl natolik hamižný, že vytvořil těžiště po celém obvodu Hvaghorské hory. Z bohatství, které nabyt, si zakoupil armádu těch nejlépe vycvičených mužů. Z poslední zprávy jsem vyčetl, že mu napomáhal i někdo z našeho ostrova,“ šeptal.

„Počkej,“ zarazila ho. „Pořád nechápu, když je tak mocný a bohatý, proč ho zajímá Hivránie?“

„Nejde tak o zem, jako o princip. Má pocit, že po smrti svého bratra, jenž nesplnil otcovu vůli, má nárok na trůn on. Netuší však, že jsem království opět rozdělil, a bude tak požadovat celý ostrov.“

„A ty čekáš, že mu jen tak domluvíš?“ pochybovala Ann.

„Agni je možná podlý, ale není to blázen. Věřím, že si mě bude chtít vyslechnout,“ dodal smutně a Ann na okamžik utichla. Drittan se přiblížil a chytil ji za ruku.

„Nemusíš se bát, všechno dobře dopadne. Uvidíš.“



Pozdě večer se konečně dostali na dohled hraničního přístavu. Sjížděli z nedalekého kopce a podívaná, co se naskytla, jim doslova vzala dech. Bílé vějířovité plachty vlály ve světle zapadajícího slunce. Paprsky se odrážely na hladině moře a celou ji roztřípytily. Nejmenší lodi v popředí jako jediné svítla světla na palubě. Její plachty nezářily jasně bílou barvou, ale safírovou a Ann poznala, že je to Firthova loď, Siréna. Tmavě modré plachty odlišovaly tuto loď od ostatních z jediného důvodu. Kryly koráb v noci, když tehdy cestovali z Hivránského království do Thulského a nehodlali upoutat pozornost krále Zala. Teď už jich nebylo zapotřebí, přesto Siréně tyto netradiční plachty zůstaly a podle nich ji na první pohled královna vždy poznala.

Už z dálky zaslechla, že námořníci popíjejí a hlasitě zpívají. Seskočila z kobyly a rychlým krokem kráčela k lodi. Než však vkročila na palubu, na laně se kolem ní snesl sám generál Firth.

„Má paní. Jak jste žádala. Dvě nejlepší lodě společně s mojí milovanou Sirénou jsou přichystané na cestu. Posádka je připravena rovnou vyplout, pokud si žádáte,“ řekl radostným tónem s rukama doširoka. Teď, když mohl znovu sloužit Mohunskému království, byl opět šťastný. Navíc byl Annemone natolik vděčný a byl věrný poddaný, že byl ochoten splnit její

příkaz i bez zbytečného vyptávání na důvod tohoto rozhodnutí. Což nyní potřebovali. Neupoutávat přílišnou pozornost a nevyvolávat rozruch u lidí.

„To je dobře, rovnou vyrazíme,“ rozkázala a chtěla se vrátit zpět k přátelům, ale zarazila se a podezíravě se podívala na kapitána. Lehce zavěťřila nosem a ucítila z něho silný závan alkoholu. Až moc dobře znala tento nelibý zápach. Byla to pálenka z černých hrušek, kterou tak nesnášela.

„Ještěže vaše milovaná ví, jak zůstat v rovnováze,“ dodala a opominula jeho stav.

Všichni si mezitím pobrali ze sedel své věci a zanechali koně v nedaleké rybárně, kde je mohli hivránští vojáci vyzvednout. Sbalení na dlouhou cestu nastoupili na Sirénu s nadějí brzkého návratu.

I vzhledem ke své velikosti to vždy byla jedna z nejlepších lodí v království, a právě proto si jí Firth tolik vážil. Byla rychlá, nenápadná a mohl za ni dát i ruku do ohně.

V hluboké noci se tak připraveny na dlouhou plavbu rozpohybovaly všechny tři lodě směrem na jih. Vojáci se ve dvou lodích drželi v těsné blízkosti panovníků a následovali Sirénu ve směru na Redanském moři.

Annemone vystoupala na můstek a přistoupila ke kormidlu. Potěšilo ji, že i přes obavy o Firthův stav se vše zdálo v pořádku a on zvládal svoji práci bravurně.

Hleděla na noční oblohu posetou hvězdami a lehký vánek jí při tom ovíval tvář.

„Je hluboká noc,“ zašeptala.

„Zatím budeme držet kurz. Minimálně do svítání je to klidná cesta bez jakýchkoliv překážek. Můžete se jít klidně prospat,“ utěšil ji velitel lodi.

„Pořád mám z této cesty špatný pocit. Jako by mi všichni něco tajili. Hlavně Drittan,“ promluvila k němu tiše a opřela se o stůl s mapou moře. Slabý plamínek z lucerny osvětloval její obsah. Daleko od Hivránie se rozkládalo několik ostrovů. Jí však pohled spočinul jen na jednom jediném. Hvaghoru.

„Možná to není jen pocit. Myslím, že kdybych celou pravdu

řekl i svým mužům, hodně by váhali, zda se na tuto cestu vůbec vydat,“ zasyčel nevrle.

„O čem to mluvíte?“ podivila se Ann, která původně čekala spíše slova útěchy než obavy od tak statečného muže.

„Tahle část moře je plná nebezpečných nástrah, o kterých ani jeden z nich nemá tušení,“ dodal a kývnul hlavou ke králům. Ona však stále nechápala a čekala víc informací. „Nechci hned myslet na nejhorší, jelikož doufám, že vše zvládneme. Budeme ale muset obeplout Rudé útesy,“ poznamenal a ukázal na mapu před Ann.

„Co jsou Rudé útesy?“

„Až moc námořníků tam nechalo své životy. Říká se, že je k nim táhl jakýsi zpěv. Donutil je vplout mezi skály, o které je moře roztrátilo. Kdo měl to štěstí a proplul, čekaly jej za útesy skupiny pirátů. Jen několika šťastným se podařilo utéct a zachránit si svůj život,“ vyprávěl kapitán, ale zarazil se, když uviděl její vyděšený pohled.

„Co? Tohle jsi mi měl říct dřív,“ lekla se a on jí pevně stiskl rameno.

„V klidu, nemusíte se bát, Výsosti. Jak jsem již řekl, poplujeme okolo těchto skal. Bezpečnou cestou,“ usmál se vřele.

„Dobře,“ zakoktala a šla se projít k přidi paluby. Hleděla do dálky a poslouchala zvuky moře. Bylo klidné a celé se lesklo pod září měsíce. Snažila se ztišit svoje srdce, silně bušící při představě toho, o čem jí Firth vyprávěl. Nechtěla hned myslet na nejhorší a zbytečně se stresovat.

Z myšlenek ji probrala až přítomnost Cory, která si k ní potichu přisedla.

„Je to nádherný, vid’? Jako malá jsem ráda potají v noci vylézala z jeskyně a chodila se dívat na moře. Vždy mě uklidňoval zvuk šumění vln,“ přivinula se s těmito slovy rukou k Ann.

„To ano. Přesto raději poslouchám zvuky lesa. Když jsem ještě byla ve svém světě, chodila jsem každé ráno do nedalekého hájku. Lehla jsem si do mechu a poslouchala zpěv ptáků. Větrem jsem rozfoukávala listí stromů a poslouchala to šustění. To je

nejlepší na uklidnění,“ oponovala jí.

„No, jak myslíš,“ dodala Cora a obě se nakonec zasmály.

„Jsem moc ráda, že jsi jela taky. Je fajn mít nablízku kamarádku,“ usmála se Ann a položila jí hlavu na rameno.

Ani jedna neměla pomyslení na spánek, a tak si dlouho do noci vyprávěly příběhy z dětství.

„Řekni mi víc o světě, kde jsi dřív žila. Když jsem do něj tenkrát vstoupila, nezdál se o nic víc jiný než ten náš, přesto...“ Než však stihla Cora doříct větu, zvedla Ann prudce hlavu a podívala se do dálky. Vyskočila na nohy a opřela se o kraj lodi. Těkala pohledem sem a tam, jako by něco hledala.

„Co je ti?“ podivila se Cora.

„Slyšela jsi to?“

„A co jsem měla slyšet?“ zarazila se a sledovala ji, jak upřeně zírá na moře.

„Ten zpěv,“ řekla Ann po chvilce, ale Cora se jen zamračila, jelikož ona sama nic neslyšela. Annemone prudce šklubla hlavou do strany.

„Teď? Slyšela jsi to? Teďka,“ pokračovala v divném chování.

„Ann, já nic neslyším. Jaký zpěv?“

Táhla se podél lodi s ušima nastraženými jako netopýr a snažila se znovu zaslechnout ten zvuk, avšak zmizel tak rychle, jako se objevil.

Přiběhla k Firthovi ke kormidlu a vyděšeně se rozhlížela.

„Kde to jsme?“ vyhrkla.

„Někde tady. Pomalu se blížíme k útesům, proto začneme...“ řekl, ale zarazil se, když uviděl Annemone vystrašeně pobíhat okolo něj. Vypadala, jako kdyby něco hledala, a její chování ho zmátlo.

„Co se děje?“

„Nevím, slyšela jsem ženský zpěv a potom...“ začala a Firth se zděsil při jejích slovech.

„Sakra. Okamžitě na palubu. Stáhněte plachty. Prudce doprava,“ křičel na posádku. Moc dobře věděl, co to znamená, a snažil se na poslední chvíli vše zachránit. Bylo však pozdě.

Drittán vyšel ze své kajuty, když uslyšel hlasité dupání, jež

ho vzbudilo. Nechápal, co se děje, a zmateně se rozhlížel kolem sebe. Vystoupal k přídi lodi a spatřil pobíhající dívky s vyděšenými pohledy. Kapitán pevně udržoval směr lodi a vykřikoval rozkazy.

„Hej! Proč točíme loď? Co se stalo?“ zeptal se Drittan, ale při pohledu na Ann ho přestaly zajímat odpovědi a přistoupil k ní. Celá se třásla a očima těkala po hladině.

„V pořádku, Annemone?“ chytil ji pevně za ruku a otočil si ji k sobě. Cítil třes v celém jejím těle, a o to víc stiskl paže.

„To si nejsem jistá. Ty víš, co se skrývá u těchto útesů?“ koktala.

„Myslíš ty pohádky námořníků? O mořské příšeře, pirátech a tak?“

„Nejsou to žádné pohádky. Prý svým zpěvem lákala lodě na útesy. Slyšela jsem ji, slyšela jsem ji zpívat,“ vyděšeně pokračovala.

„Ann, možná se ti jenom něco zdálo. Mohla jsi slyšet jen nějakou větší rybu nebo...“ nedořekl však větu a ten zpěv zaslechl i on. Byla to jen slabá ozvěna, přesto dost hlasitá, aby mu sebrala slova z úst a vnesla obavy i do jeho srdce. Otočil se k moři, ale zarazil se, když uviděl, že Firth neotáčí svou loď. Naopak pluje vstříc útesům.

„Firthe? Firthe!“ okřikl ho, ale ten stál na místě jako přikovaný a nepohnul ani prstem. Přiběhl k němu a podíval se mu do tváře. Jeho oči byly tmavě šedé a míhala se v nich bílá barva jako mlha vlnící se přes kopce.

„Sakra!“ zaklel a chtěl se sám chopit kormidla, aby zachránil loď dřív, než najede moc blízko ke skalám. Moře začalo mlátit o bok lodi a houpalo s ní ze strany na stranu. Prudký vítr se opřel do plachet, které nakonec nikdo nestihl stáhnout, a mlátil s nimi do všech stran.

„Annemone?“ otočil se směrem k ní, ale zarazil se, protože jeho milá byla pryč. Zmizela. Jako by tam ani nikdy nestála a kolem celé paluby se začala zvedat hustá mlha. Otočil se zpátky k posádce, ale každý, koho uviděl, stál jako socha a nehýbal se. A to včetně Zala, Thomase, Blaze a Cory. Jejich oči

byly stejně zatemnělé jako ty Firthovy.

Drittán chtěl začít jednat a rychle seběhnout ke stěžni, aby stáhl konečně ty plachty, ale jen co udělal první krok, jeho tvář oslnila jasná záře. Chvilí se rozhlížel, než si uvědomil, že se právě přenesl do jiného světa a že už dávno nestojí na lodi. Do světa své vlastní temné mysli. Stál v dlouhém tmavém tunelu, který byl posetý malými světýlky. Kolem jeho hlavy se rojily snad tisíce světlušek. Nalétávaly mu do tváře a sehraně u toho bzučely. Jako by vytvářely nějakou melodii. Bylo to nádherné. Přestože byl vystrašený tím, kde se to právě ocitl, byl tou krásou tak unesen, že se doširoka usmíval a snažil se každé z nich dotknout.

„Drittaneee,“ ozval se něžný hlásek. Otočil se a za sebou spatřil v dálce stát Annemone v bílých šatech v osvětleném altánku. Byl skoro stejný jako ten, ve kterém spolu byli tenkrát ve Tvolech.

„Ann!“ zvolal a chtěl běžet k ní, ale nemohl se pohnout z místa. Měl pocit, jako když má nohy přikované k zemi. Škubal sebou do všech stran, avšak marně.

„Drittane!“ vykřikla najednou vyděšeně a její šaty začaly z ničeho nic hořet. Drittán se k ní snažil dostat, ale čím více se snažil odlepit od zemského povrchu, tím víc se od ní vzdaloval.

„Annemone! Ne!“ bědoval zoufale a mohl jen sledovat její tělo, jak ho pohlcují plameny a jak žalostně vykřikuje bolestí.

„Podívej, co jsi provedl!“ ozvalo se za ním hlubokým hlasem, a když se otočil, zem se pod ním propadla a on spadl do temnoty. Dopadl na tvrdou skálu a hlasitě zasyčel bolestí. Jeho mysl si s ním pohrávala víc a víc. Vyděšeně se rozhlížel kolem sebe, ale nebylo vidět ani na krok. Tma ho obklopovala a vzduch těžkl tak, že sotva mohl dýchat.

„Podívej, co jsi mi provedl,“ vyhrknul opět hrubý hlas za jeho ramenem a on se znovu prudce otočil. Srdce mu tlouklo jako o závod a hlasitě zhluboka vydechoval. To, co spatřil, mu ale dech doslova vyrazilo. Vyděšeně sebou škubl o krok vzad. Přímou před ním stál jeho otec. Celé jeho tělo bylo černé a seschlé. V jeho tváři chyběl jakýkoliv náznak života. Oči měl propadlé

a rty natolik svrašťelé, že odhalovaly zbytky zubů. Přesně tak, jako když ho Drittan zabil tehdy na té louce během bitvy. Přesně tak, jako když z něj vysál veškerou duši a jeho tělo ovládla temnota. Každý den se mu zjevoval ve snu, ale tohle bylo jiné. Až moc skutečné na to, aby to byl sen. Doufal, že se mu tento pohled už nikdy naživo nenaskytne. Ale stalo se. Stál přímo před ním. A svou přítomností oživil Drittanovu nejhorší představu.

„Otče,“ zakoktal a rychle začal couvat dozadu. Konečně se mohl pohnout.

„Tohle je tvůj osud. Skončíš v temnotě!“ vydral tiše ze svých úst Arlo, který se objevil znovu za jeho zády. Zem kolem Drittana začala hořet a on se rychle vyhýbal plamenům, které mu šlehaly po nohách. Jeho otec stál v jednom z nich a zlým pohledem ho sledoval. Drittan věděl, že musí zasáhnout. Musí se z tohoto zlého snu nějak dostat. Snažil se v dlani vytvořit temný dým, Arlo se však začal jen hlasitě smát. Ten smích byl tak ďábelský, až z něj naskakovala husí kůže.

„Snad si nemyslíš, že na mě tohle bude fungovat, synu. Já už mrtvý jsem. Osudu se neubráníš, ani svojí mocí.“

„Už jsem tě jednou zabil, klidně to udělám znovu,“ zasyčel Drittan a vyslal proti němu temný dým. Ten však proletěl otcovou siluetou jako vzduchem. Jako by zde ani nestál a jeho tělo bylo jen nějaký duch. Jen představa v Drittanově mysli.



„Drittane? Annemone? Firth?“ volal Blaze, jenž se také ocitl na jiném místě. Stál před vysokým, honosným domem, jenž měl věže až do nebes. Bylo to temně šedé panství připomínající zámek Vedgarského království. Všechna světla v oknech svítila a zvuk hlasité hudby vycházel až ven. Zdálo se, že je zde ples v plném proudu a panstvo se dozajista baví. Všude okolo domu rostly černé stromy a mlha zahalovala jejich koruny. Úplný opak toho, co se nejspíše odehrávalo uvnitř.

„Tak jo,“ odfrknul si a pomalu došel ke vchodovým dveřím.

Byl vyděšený, přesto zvědavý a těšil se jako malý kluk, až otevře ty dveře a spatří tu slávu. Jen co však zatahl za kliku, světla zhasla a hudba náhle utichla. Silný závan ledového větru ho praštil do tváře.

Vešel do velkého sálu, kde se měla odehrávat ta veselice. Všichni však stáli jako sochy. Několik párů bylo zastaveno přímo při tanci a nehybně zůstali v póze. Blaze přistoupil blíž a spatřil, že jsou všichni zmrzlí na kost. Jejich těla byla obalena ledem a jejich končetiny zmodraly. Vystrašeně se rozhlížel okolo a hledal někoho při vědomí, avšak marně.

„Haló? Je tu někdo?“ zavolal, ale jediný, kdo mu odpověděl, byla jeho vlastní ozvěna. Pobíhal po domě, ale nikoho živého nenacházel. Všechny dveře kolem něj mizely, nebo se mu uzamykaly před nosem. Záchvat paniky trýznil jeho mysl. Jako by byl v pasti ve vlastní obavě.

„Tak je tu někdo?“ zavolal znovu, ale ozvěna tentokrát neopakovala jeho slova, ale začala k němu promlouvat.

„Takhle chceš skončit?“

„Kdo je to?“ podivil se Blaze.

„Sám, uprostřed mrazivé pustiny. Bez přátel, bez rodiny, bez lásky.“

„Co jsi zač? Ukaž se!“ vykřikl znovu, už našťvaným tónem.

„To je tvůj osud. Takhle skončíš,“ zasmála se ozvěna a opakovala tato slova neustále dokola.

„Přestaň. Slyšíš? Už dost!“ křičel Blaze a se zakrytýma ušima se sesunul k zemi. Stěny se kolem něho zužovaly a strop se snižoval, jako by měl každou chvíli spadnout. V uších mu pískalo a s každým stažením pokoje zazněl hlasitý zvuk kovového zvonu.

„Už dost!“

„Už dost!“

„DOST!“



Thomas mezitím utíkal dlouhou cestou. Už takhle běžel asi deset minut a jeho cíl nebyl v dohledu. Neustále se před ním otevírala jedna brána za druhou. Jen co proběhl jednou, pokračoval hned k další, která se mu pokaždé otevřela dokořán. Nevěděl, co má dělat, a tak se stále hnál vpřed. Snažil se z tohoto světa rychle dostat. Čím déle však běžel, tím více jeho panika narůstala. Kolem hlavy se mu bez ustání ozýval hlasitý smích.

„Přestaň už! Slyšíš?“ křičel a máchal rukama kolem sebe, jako by se ho snažil odehnat. Ovšem smích jen přidával na hlasitosti.

Zastavil ho až prudký náraz do zlaté brány, jež se jako jediná neotevřela. Bolestivě se po nárazu sesunul na zem, až mu zabrněly kosti. Se zvoněním v uších couval po čtyřech. S vystrašeným pohledem zvedl tvář vzhůru. Hlava se mu točila jako po deseti sklenkách pálenky. Brána měřila na výšku několik metrů. Byla tak vachrlatá, že se zdálo, jako by na něj měla každou chvíli spadnout. Pomalým krokem k ní přistoupil a položil svou dlaň na bohatě zdobený reliéf. Vrata se pod jeho dotekem otevřela a hluk vykřikujícího davu se k němu linul už s první škvírou světla za nimi. Ocitl se uprostřed města Tvoly a všichni jeho poddaní stáli najednou okolo něj. Jeho přátelé, ženy, muži, dokonce i děti jásali a radostně vykřikovali. Silné sluneční světlo mu zářilo do tváře. Zakryl si prsty oči a chvíli jen zmateně mžoural.

„Thomas! Thomas! Ať žije náš král, ať žije král Thomas!“ křičeli všichni a král s úsměvem na tváři mával kolem sebe. Procházel uličkou a ženy vysoko nad něj vyhazovaly květiny. Oblečeny v slavnostních šatech radostně vykřikovaly jeho jméno. Všechny byly velmi půvabné a svými pohledy se nabízely Thomasovi.

Zarazil se však, když na konci této ulice spatřil stát ženu ve světle růžových hedvábných šatech. Měla přes celé tělo přehozený závoj jako nevěsta. Jediná stála bez pohnutí. Měl pocit, že čeká právě na něj. Růžové okvětní plátky jí dopadaly na hlavu. Pomalu k němu přistoupila ladným krokem. Odhrnula si závoj z tváře a Thomase překvapilo, že spatřil v těchto šatech

stát právě Annemone.

„Ann?“ podivil se a začínal si znovu uvědomovat, že si s ním jeho mysl pouze zahrává.

„Copak? Nelíbím se ti? Tohle přece všechno chceš. Slávu, moc, obdiv každého v tvém království,“ řekla, ale Thomas poznal, že to není její hlas. Zněla jinak. Nebyla to ona.

„Cože? Ne, to... já...“ ulekl se a poodstoupil.

„Každý je ti plně oddaný, každý se ti klaní, každý tě miluje. Annemone tě miluje,“ pokračovala a její hlas byl čím dál tím hrubší. Jako by z jejího těla promlouval jakýsi démon a Thomas se začal vystrašeně rozhlížet kolem sebe. Něco bylo špatně a jeho instinkt ho naváděl k útěku.

„Ne, tohle já nechci, slyšíš?“ koktal a podíval se znovu na Ann. Její oči černaly a tváře se propadaly. Tělo dívky se začalo měnit v jakéhosi temného tvora. Kolem nich se zvedala mlha a svit slunce vystřídal svit měsíce. Spustil se silný déšť a prudký vítr ovanul jeho tvář. Vše se odehrálo tak rychle, že si sotva všiml zbraně v její dlani.

„Tvoje pycha tě zahubí. To je tvůj osud,“ vykřikla a zvedla nad hlavu ruku svírající dýku. Rozpřáhla se proti němu a bodla ho mezi žebra. Černé ostří se hluboce zarylo do jeho srdce a z rány začala vycházet černá krev. Rozlila se mu po hrudi a tekla po chodníku všude kolem nich. Protékala spáry mezi kamennými dlaždicemi, až vše zahalila do úplné temnoty. Stál uprostřed této tmy zcela sám. Rychle se chytil za ránu, avšak dýka byla pryč a s ní i jakékoliv známky po bodnutí. Stále se nevěřícně prohledával a dlaněmi si šmátral po těle. Nadzvedl svou košili, ale žádné zranění nenašel. Vše se mu nejspíše jen zdálo, přesto bolest byla v tu chvíli tak skutečná, že tomu nemohl uvěřit.

„Thomasi!“ vykřikl za ním ženský hlas a on poznal Coru.

„Coro!“ snažil se najít zdroj toho hlasu, ale tma kolem něj byla tak hustá, že opět jen zmateně pobíhal dokola.



„Thomasi!“ křičela skutečně Cora, která stála sama na pustém ostrově. Moře kolem ní bylo rozbouřené a ozývaly se z něj hlasité výkřiky. Nebe bylo černé a jediné, co osvětlovalo temné mraky, byly záblesky bouřky. Blížil se silný déšť a velké kapky ťukaly o hladinu vody. Celá promočená pobíhala splašeně po pláži. Byl to ostrůvek sotva větší než korunní sál a ona se neměla kam schovat. Ani v dáli nespatriila břeh další země, kam by byla schopna doplavat. Nic. Byla osamocena ve středu ničeho. Uprostřed nicoty. Uprostřed prázdnoty, jež byla i k rozlehlému okolí tak stahující. Takto vyděšená jako teď se ještě nikdy necítila. Ani takto osamocená.

„Thomasi? Annemone?“ volala zoufale a rozhlížela se kolem sebe. Stále doufala, že zde snad někoho z nich nalezne.

Nakonec přece jen nějaký zvuk zaslechla. Ne však ten, ve který doufala. Byl to hlasitý skřek ozývající se z moře. Hlasité praštění vlny o něco pevného. Nedovolila si ani pomyslet, co by to mohlo být za zvuk. Vyděšeně sebou však škubla, až když uviděla, že se z moře vydrala na povrch obří hlava mořského hada. Zapištěl tak hlasitě, že si musela i zacpat uši. Jeho jasné zelené oči se upřely na ni. Pomalým pohybem plaval přímo jejím směrem. Zlaté šupiny se leskly pod každým zábleskem bouře a jeho syčení bylo slyšet na míle daleko. Cora rychle popadla meč, který měla v pochvě na zádech, a instinktivně ho natáhla před sebe. Pevně ho svírala v obou rukách, přesto se jí třáslý jak osika. Celá promoklá se klepala zimou i strachy. Mořský had se dostal až na břeh jejího ostrova a natlačil jejím směrem příval vlny. Doširoka otevřel svou tlamu a znovu kvílivě zaječel. Princezna vyděšeně pohlédla vzhůru. Jeho tělo se nad ní tyčilo do výšky několika metrů. Okolo se rozlil silný zápach ryby a zatuchlé krve, jež mu zůstávala stále zaschlá na tlamě. Ostrými jedovými zuby se začal ohánět po princezně, ale ona se naštěstí každému jeho útoku vždy vyhnula.

Z hladiny moře se rozprostřel jeho dlouhý ocas. Had ho pozvedl, máchl s ním po Coře a prudce bouchl do písku těsně vedle ní. Uhnula kousek kolem něho a po boku se odkutálela na

stranu. Zvedl ocas znovu a takto se snažil dívku ještě třikrát rozmáčkout. Spatřila příležitost, když uviděla, jak svým ocasem pokaždé prosvištěl kolem hlavy a praštil s ním znovu do země přímo před ní. Rychle sebrala všechny své síly a vyskočila na špičku jeho chvostu. Had ho opět prudce zvedl, a když s ním projel kolem svého hrdla, tak Cora seskočila a dopadla mu na krk hned za jeho hlavou. Pevně sevřela meč a prudce mu ho zabodla do temene. Hadův pohyb se zastavil a jeho oči se podlily krví. Jazyk mu padl na bok a tělo se pomalu sesunulo na břeh. Jeho poslední výkřik zastavil déšť a bouře utichla. Cora vytáhla meč a zabodla mu ho do krku znovu, aby se ujistila, že je opravdu mrtvý. Avšak moře se v tu chvíli s tokem jeho krve rozbouřilo ještě více než předtím. Vlny jí létaly nad hlavou a hlasitě do sebe narážely.

„Jak dlouho budeš muset bojovat?“ ozval se hrubý hlas.

„Kdo je to?“ zakřičela a stále se snažila vyhýbat nárazům.

„Tohle není tvůj boj. Proč chceš bojovat za ty, jež jsou záhubou tohoto světa?“ pokračoval hlas.

„Kde jsi? Ukaž se mi,“ vyhrkla našťavaně.

„Nakonec budeš ta první, kdo o vše přijde. To je tvůj osud,“ dodal hlas a zhluboka se zasmál.



„Drittane?“ třásla s ním Annemone, která jako poslední zůstala na palubě při vědomí.

„No tak, proberte se někdo,“ třásla i s Firthem a sledovala vyděšeně ostatní, kteří stáli na místě jako přikovaní. Chtěla vytrhnout kapitánovi kormidlo z ruky, aby otočila loď, avšak držel ho velmi pevně a nepustil. Pouštěla do plachet svůj vítr, aby je otočila, ale nedařilo se jí. Byla bezradná. Nevěděla, co si počít, a nebyl nikdo, kdo by jí pomohl. Chtěla pozvednout ruce, aby jejich loď zastavila svou mocí. Něco jí to však nedovolilo. Něco, co bylo mnohem silnější než ona. Lekla se, když za sebou zaslechla opět ten zpěv. Rozhlížela se kolem sebe a hledala zdroj

toho sladkého hlasu. Avšak rozbouřené moře přehlušilo vše okolo.

„Annemone,“ ozvala se jí za ramenem jemná ozvěna. Když se však prudce otočila, tak se místo na lodi najednou ocitla uprostřed louky obklopené hustým lesem. Během jedné vteřiny se přenesla do své mysli a ztratila se ve snu. Jasná sluneční záře ji pálila do tváře a vůně květin, které rostly všude okolo, se jí linula do nosu. Na sobě měla béžové našasené šaty, které se ztrácely v hustém porostu. Chtěla pohladit jednu kopretinu, co se jako nejvyšší tyčila až k jejímu pasu. Jen co se jí však konečky prstů dotkla, celá zvadla a seschla. Jako by z ní vysála veškerý život. Vítr kolem ní se začal bouřit a jako vír se točil okolo, až sotva stála na nohou. Krajina se začala měnit a neustále se v ní střídaly barvy. Jaro nahradilo léto, poté přišel podzim a zima. A takto stále dokola se opakovala všechna čtyři roční období.

„Co jsi sakra zač, co po mně chceš?“ křičela přes silný vítr, schoulená do klubíčka se zavřenýma očima. Jen co to však dořekla, vítr utichl a v mžiku zmizel. Otevřela oči a už se nenacházela na louce, ale uprostřed zrcadlového sálu. Vyděšeně se rozhlédla a každý odraz jí samé ji děsil ještě více. Vysoká skla sahala do samého stropu a nakláněla se všemi směry. Všechna zrcadla hleděla na Ann. Ať se koukala, kam chtěla, každý odraz měl oči upřené na ni.

„Aaach, Annemone, má sladká Annemone,“ ozvalo se z jednoho rámu.

„Co jsi zač?“ vyhrkla a zastavila se před ním. Místo jejího odrazu se zjevila žena se světle šedivou pletí. Její vlasy se vlnily jako hladina vody a zářily všemi odstíny moře. Azurové oči se zarývaly do těch Anniných. Měla na sobě tmavě modrý hábit, jenž se ztrácel v černé mlze a zakrýval jí nohy. Bylo to, jako by se vznášela nad zemí. Tělo měla na některých místech zdobené stříbrnými šupinami a Ann ji s úžasem pozorovala.

„Annemone. Jak nezastřené jméno vzhledem k tvým schopnostem,“ promluvila žena a Ann si ji stále jen prohlížela. „Tvoje jméno jsem zaslechla už při tvém narození. Věděla jsem, že se jednoho dne potkáme,“ pokračovala a Ann konečně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Annemone: Tajemství osudu***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.